

เรื่องราวเล่าขานถึงหญิงตาแทะในคฤหาสน์ร้าง
ที่เมื่อเอ่ยชื่อใครก็ตามสามครั้ง คนคนนั้นจะต้องตาย!
จากผู้เขียน ตำนานหลอนของแกละโมโบ

ชุดรัก ฉายาโรเจอร์ แบล
มิวะ คาซึเนะ

暗黒の羊

美輪和音

ฉบับ
ทดลองอ่าน

ตำนานหลอนในคฤหาสน์
ของหญิงตาแทะ

Bibli'

ตำนานหลอนในคฤหาสน์ ของหญิงตาเถร

暗黒の羊

มิวะ คาซึเนะ

ชุดักค จายวีโรจน์ แปล

Bibli;

สารบัญ

แกะลูกเป็นไฟ	9
แกะอนธการ	91
แกะป่วยหรือแกะเจ้าเล่ห์	171
แกะใจแคบ	253
แกะเวรกรรม	335

แกะลูกเป็นไฟ

ไม่ไหว ขยับตัวไม่ได้เลย ช่วยด้วย...

ไฟลามแล้วนะ เดี่ยวก็ตายจริง ๆ หรอก

หยุดเถอะ เลิกถ่ายได้แล้ว

คิดจะเอาภาพฉันทายอย่างทรมานไปประจานในเน็ตเหรอ

อา...ทรมานจัง ไม่ไหวแล้ว

นี่ เธอต้องเสียใจภายหลังแน่ ๆ

เพราะคนที่รักเธอขนาดนี้มีแค่ฉันคนเดียวเท่านั้นแหละ

รู้ไหม...

รถยนต์คันหนึ่งแล่นไปตามทางขึ้นเขาท่ามกลางทิวทัศน์แห่งแสง
ของฤดูหนาวโดยไม่ลดความเร็วลง

“ไม่อยากเชื่อเลยว่าจะมาตั้งแคมป์หน้าหนาว”

“คนที่บอกว่าอยากมาแกลมปิง¹ คือเธอเองนะ มีะ”

คิริวขับรถคันใหม่ที่เจ้าตัวภูมิใจอย่างสบายอารมณ์ โดยมีมีะถลึงตาใส่จากที่นั่งข้างคนขับ

“แกลมปิงมันต้องหุๆ ต่างหาก ฉันกับโฮโนกะไม่สนใจที่ดินเปล่ายังไม่ได้สร้างอะไรสักอย่างหรอก”

“พูดบ้า ๆ น้า ฉันอุตส่าห์พาเธอมาเจิมที่ที่ฉันกำลังจะสร้างแกลมปิงรีสอร์ทสุดเก๋เชียวนะ ซาบซึ่งใจเสียเถอะ แอ้มแกลมปิงแบบผู้ใหญ่ก็ต้องหน้าหนาวนี่แหละ คูลิ หิมะที่ติดอยู่บนต้นไม้ส่องประกายระยิบระยับ บรรยากาศลึกลับเป็นที่สุด ไม่มีเด็กมาเสี่ยงดังกวนใจด้วย เยี่ยมที่สุดเลยว่าไหม เนอะ โนบุตะ”

ทานากะ โนบุทากะที่ถูกเรียกว่าโนบุตะกำลังทำหุทวนลม ไม่สนใจการปะทะคารมตามปกติของคิริวที่เป็นคนคุมพวงมาลัย กับมีะที่ทำปากยื่นบนที่นั่งข้างคนขับ พอโดนเรียกชื่อกะทันหัน เขาจึงตกใจร้องเสียงหลงดัง “เหวอ!”

“อ้าว ๆ โนบุตะ มัวแต่ใจลอยมองโฮโนกะเพลินอีกแล้ว ละสีท่า”

คำพูดแทงใจดำของคิริวทำให้โนบุทากะพยายามละสายตา

¹ การท่องเที่ยวธรรมชาติแบบหรูหรามีระดับ มาจากคำว่า glamorous ผสมกับ camping

จากเสี้ยวหน้าของหญิงสาวที่นั่งข้างๆ แต่ก็เข้าไปคุรหนึ่ง สายตาจึงสบกับไฮโนกะอย่างจัง เธอหัวเราะคิกอย่างอ่อนโยน ภาพนั้นดูราวกับเทพธิดา ทำให้หัวใจของโนบุทากะพลันเต็มเปี่ยมด้วยความสุขที่ไม่อาจบรรยาย

ไฮโนกะเป็นลูกจ้างชั่วคราว เธอถูกส่งมาทำงานในแผนกบัญชีของบริษัททอสังหาริมทรัพย์ที่โนบุทากะเป็นหัวหน้าเมื่อประมาณหนึ่งปีก่อน ถึงจะเรียกว่าคนสวยได้ไม่เต็มปาก แต่ไฮโนกะก็ตัวเล็ก ผิวขาว บุคลิกนุ่มนวลน่ารัก โนบุทากะจึงโดนขโมยหัวใจไปตั้งแต่แรกเห็น

นิสัยอ่อนโยนใจดีของเธอทำให้โนบุทากะยิ่งหลงใหล แถมยังแอบเรียกเธอในใจว่าน้องมาร์ชเมลโลว์ แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็ยอมแพ้ตั้งแต่แรก เพราะรู้ว่าเธอคงไม่มีวันสนใจตกลงพวงพลัยจัดซื้อที่แก่กว่าตั้งสิบแปดปี

ทว่าเมื่อเขาสอนงานบัญชีและช่วยแก้ความผิดพลาดของเธอไปเรื่อย ๆ โนบุทากะก็กลายเป็นที่พึ่งของไฮโนกะ โอกาสคุยกันก็เพิ่มมากขึ้น เขามักจะแอบคิดเข้าข้างตัวเองว่าเธออาจมีใจให้เขาบ้าง แต่ไม่ทันไรก็จะ ribad ความคิดนั้นทิ้งไปว่าไม่หรรษาเป็นไปไม่ได้ วันแล้ววันเล่าเขาเอาแต่ท้อใจว่า ถ้าตัวเองหนุ่มกว่านี้สักหน่อย ผอมกว่านี้สักหน่อย หรือหล่อกว่านี้สักหน่อยก็ตีความรู้สึกที่มีต่อเธอเพิ่มพูนขึ้นทุกวัน แต่คนขาดความมั่นใจในตัวเองอย่างโนบุทากะไม่กล้าลงมือทำอะไรสักอย่าง

อย่างไรก็ตาม ความรู้สึกของโนบุทากะจอมเงอะงะไม่มีทางรอดหุรอดตาเพลย์บอยอย่างคิริวผู้เป็นเพื่อนร่วมงานไปได้ คิริวเห็นเป็นเรื่องสนุก ช่วยยุยงส่งเสริม ชวนไปดื่มกันสัคน โดยมียะ พนักงานต้อนรับสาวสวยที่สนิทกับโฮโนกะเพิ่มเข้ามา หลังจากนั้นก็ชวนไปเดทคู่กล้วย ๆ อีกหลายครั้ง ในที่สุดเมื่อโนบุทากะรวบรวมความกล้าขอโฮโนกะแต่งงานตามคำยุของคิริว เธอก็ตอบตกลงอย่างน่าอัศจรรย์

การแต่งงานของโนบุทากะกับโฮโนกะทำเอาตะลึงกันทั้งบริษัท ถึงคนจะซุบซิบนิทาว่าเดียวก็หย่ากันบ้างละ หวังเงินประกันชีวิตบ้างละ แต่ผ่านมาครึ่งปีแล้ว โนบุทากะก็ยังใช้ชีวิตแต่ละวันราวกับอยู่ในฝัน เรียกได้ว่ามีความสุขจนน่ากลัว

ส่วนคิริวที่ตอนนั้นคบหาดูใจและอยู่กินกับพนักงานหญิงอีกคนหนึ่งก็เลิกกับเธอคนนั้นมาแต่งงานกับมียะ ปัจจุบันโฮโนกะกับมียะลาออกจากงานแล้วทั้งคู่ แต่ยังสนิทสนมกันเหมือนเดิม

คิริวเป็นหนุ่มหล่อคารมดี ตรงข้ามกับโนบุทากะโดยสิ้นเชิง ถ้าไม่ได้คิริวช่วยผลักดัน เขาคงไม่มีวันกล้าขอโฮโนกะแต่งงาน โนบุทากะจึงรู้สึกขอบคุณคิริวที่ช่วยเป็นกามเทพให้ตน

“ดูนะ ตรงนี้จะสร้างบ้านต้นไม้กับจุดชมวิว ส่วนฝั่งนี้จะตั้งห้องพักรงเต็นท์สุดหรูคอนเซปต์หลาย ๆ แบบเรียงรายกันไป”

เมื่อทั้งกลุ่มลงจากรถ คิริวก็สาธยายอย่างกระตือรือร้น

เขาทำงานในแผนกพัฒนาธุรกิจและกำลังจะร่วมมือกับบริษัทคู่ค้า เริ่มธุรกิจแกลมปังบนที่ดินรกร้างผืนนี้ ในเมื่อคุมทั้งต้นทุนการพัฒนาและค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานให้ต่ำได้ โนบุทาเกเองก็คิดว่าเป็นแผนที่ไม่เลว

“ฉันพามาตอนห้องพักสุดหรูนั้นสร้างเสร็จก็ได้นี่นา ตอนนี้อยู่ไม่เห็นมีอะไรเลยนอกจากความหนาว เนอะ โฮโนกะ”

มียะทำหน้าบูด โฮโนกะพิมพ์ว่า “แต่ว่า...” พลังยิ้มเหมือนลำบากริด

“วิวหน้าหนาวสองประกายระยิบระยับสวยไปอีกแบบ ได้สูดอากาศสดชื่นเต็มอิมด้วย”

“เห็นไหมล่ะ โฮโนกะยังเข้าใจเลย มียะทำตัวเป็นเด็กไปได้”

“เด็กตรงไหนยะ สูดอากาศเต็มอิมแค่ไหนก็ไม่ช่วยให้อิมท้องหรง”

“อิม ก็จริง ชักหิวแล้วสิ กินข้าวกล่องกันไหม โนบุตะไปเก็บกิ่งไม้แห้งมาทีสิ”

โนบุทาเกเก็บกิ่งไม้แห้งกับเศษใบไม้มาตามคำสั่ง ทั้งสี่ก่อไฟแล้วนั่งล้อมวงรอบกองไฟ ครั้นมียะกับโฮโนกะนำข้าวกล่องทำเองออกมาวาง คิริวก็ไซโยให้ร้องก่อนจะกัดเนื้อซี่โครงแกะฝีมือโฮโนกะ

“อร่อยจัง! อาหารฝีมือโฮโนกะนี่ระดับมือโปรเลยนะ”

ใช่ นอกจากจะอ่อนโยนน่ารักแล้ว โฮโนกะยังทำอาหารเก่ง

ถึงขั้นที่คิริวชอบมาจิกกับข้าวในข้าวกล่องฝีมือภรรยาสุดที่รักของ โนบุทากะในที่ทำงานทุกวันเลยทีเดียว

“โนบุตะเปลี่ยนจากหมูมาไก่ก็เคียงมนุษย์ได้มากขึ้น เพราะโฮโนกะสินะ”

“คุณโนบุตะผมลงจริง ๆ นั้นแหละ อย่างกับเป็นคนละคน จนน่าตกใจ”

จริงอย่างที่คิริวกับมียะว่า เพราะได้คนทำอาหารเก่ง อย่างโฮโนกะช่วยเตรียมอาหารที่มีโภชนาการสมดุลให้ น้ำหนักของโนบุทากะที่เคยเกินเก้าสิบกิโลกรัมจึงลดลงไปเกือบสิบ กิโลกรัมในเวลาครึ่งปี พุงหลวม ๆ ก็เริ่มหายไปทีละน้อย ดูเหมือนว่าน้ำปั่นสารพัดผักรสขมปีที่เขาทำให้ดื่มก่อนอาหารทุกวันจะได้ผลดีเยี่ยม

“เฮ้อ อร่อยชะมัด มีความสุขจัง โนบุตะได้เมียดีเกินตัวไปมากจริง ๆ”

มียะทำปากยื่นใส่คิริวที่เอาแต่กินอาหารฝีมือโฮโนกะ โนบุทากะจึงตักอาหารฝีมือมียะเข้าปากอย่างไม่มีทางเลือก เขาเอ่ยชมตามมารยาทว่า “อร่อย” แต่ฝีมือเธอก็ยังห่างชั้นกับโฮโนกะชัดเจนจนชักสงสัยคิริว ถึงจะได้แต่งงานกับสาวสวยอันดับหนึ่งในบริษัท คิริวก็พร่ำบ่นเรื่องทักษะงานบ้านอันต่ำเตี้ยของมียะอยู่ทุกวี่ทุกวัน นั่นอาจเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้คิริวชอบไปหาเศษหาเลยนอกบ้านทุกขณะจิตแม้จะแต่งงานแล้ว

หลังจากกินอิ่ม ขณะที่ทุกคนนั่งบั้งมาร์ชแมลโลว์เป็น
ของหวานพลางฟังเสียงฟันลั่นเปรี้ยะๆ จู่ๆ ไฮโนกะก็พึมพำขึ้นมา

“กองไฟนี่ดีนะอะ แค่ม่อมมองไฟก็รู้สึกเหมือนได้รับการ
เยียวยายังไงไม่รู้”

เปลวเพลิงเล็กๆ ๗ วูบไหวอยู่ในดวงตาของไฮโนกะที่จ้องมอง
กองไฟลูกโซน เสี้ยวหน้าที่อาบไล้แสงสีส้มยามเย็นนั้นน่ารักชวน
เคลิบเคลิ้ม โนบุทาเกะสุขสันจนปวดใจ อยากมองดูกองไฟเคียงข้าง
เธอไปตลอดกาล—

แต่ไม่วันไร ความปรารถนาของโนบุทาเกะก็พังทลายลง
ง่ายๆ ด้วยคำพูดสั้นๆ ของมิยะที่ว่า “เบื่อจัง เริ่มมืดแล้วด้วย
รีบกลับกันเถอะ”

ทันทีที่รถเริ่มแล่นลงเขา ไฮโนกะก็ส่งเสียงว่าอย่าง
ลิงโลดใจ ดวงตาเป็นประกายวิบวับ

สาเหตุเป็นเพราะทิวทัศน์ยามสนธยาที่มองเห็นจากภูเขานั้น
งดงามเกินบรรยาย แสงไฟในเมืองพราวระยับราวกับกล่องอัญมณี
คว่ำกระจาย โอบล้อมด้วยผืนฟ้าไล่ระดับสีจางๆ เมื่อเห็นไฮโนกะ
ชะงักหน้าจวนหน้าผากแทบติดกระຈกเพื่อชมวิวกว้างคืน มิยะก็
บอกว่า

“ไฮโนกะ ถ่ายรูปลงโซเชียลสิ”

“อ้อ อืม ความคิดดีนะ รู้แบบนี้น่าจะถ่ายรูปกองไฟได้ด้วย”

ไฮโนกะพยักหน้ายิ้มๆ แล้วยกสมาร์ทโฟนถ่ายรูปวิวกลางคืน

อันังดงามที่เคลื่อนผ่านนอกหน้าต่างรถ

ถึงจะเริ่มเล่นโซเซียลมีเดียตามคำแนะนำของมิยะ คนไม่มีงานอดิเรกอย่างโฮโนกะก็ได้แต่โพสต์รูปดอกไม้หรือขนมหวานนานๆ ครั้งเท่านั้น โนบุทากะไม่สนใจโซเซียลมีเดียจึงไม่เคยคิดอะไร แต่พอเห็นโฮโนกะมีความสุขกับกองไฟและวิกกลางคืนขนาดนี้ เขาก็สาบานในใจว่าจะต้องพาโฮโนกะไปเที่ยวที่ที่น่าถ่ายรูปลงโซเซียลให้มากขึ้น

“โฮโนกะ ถ้าจะถ่ายรูป เปิดหน้าต่างนิดหน่อยน่าจะถ่ายได้สวยกว่านะ”

โนบุทากะแนะ ตอนแรกโฮโนกะเกรงใจว่า “เดียวในรถจะหนาว” แต่คิริวช่วยบอกว่าจะได้ระบายอากาศ เธอจึงลดกระจกลงเล็กน้อยแล้วเริ่มถ่ายวิดีโอ

ทันใดนั้น มีเสียงกรี๊ดร้องของผู้หญิงดังบาดหู

โนบุทากะสะดุ้งยกหน้า แต่เพราะอยู่ตรงทางโค้งหักศอกจึงมองไม่เห็นข้างหน้า จากนั้นก็ได้ยินเสียงเบรกเอี๊ยดแสบแก้วหูดังซ้อนกับเสียงกรี๊ดร้อง ตามด้วยเสียงชนหนักๆ ดังโครม!

“แย่แล้ว เกิดอะไรขึ้น อุบัติเหตุเหรอ”

มิยะพูดพลางชะเง้อชะแง้ ดวงตาฉายแววอยากรู้อยากเห็นที่ปิดไม่มีด

คิริวที่กำลังชะลอความเร็วขณะเข้าโค้งร้อง “เหวอ” ก่อนจะเหยียบเบรก

บนทางช้างเผือกมีผู้หญิงคนหนึ่งนอนแน่นิ่ง เลือดไหลจากศีรษะ

ชายคนที่คาดว่าขับรถชนเธอลงจากรถตู้มายืนดูสถานการณ์อยู่ห่าง ๆ ทว่าเมื่อสังเกตเห็นรถของศิริกัลณลานขึ้นรถตู้ขับหนีไป

“อ๊ะ! หมอนั่น ชนแล้วหนีเหอ”

“ผู้หญิงคนนั้นไม่ขยับเลย ยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า”

“เฮ้ย โนบุดะ รถพยาบาล!”

“เอ๊ะ!”

“บอกให้โทร. 119 เรียกรถพยาบาลล่ะ!”

ขณะที่โนบุดากะมัวแต่ตั้งกับเหตุการณ์ไม่คาดฝัน ศิริวกิก็พูดทั้งทำอย่างนั้นก่อนจอดรถข้างทางแล้ววิ่งไปหาผู้หญิงที่นอนอยู่ มิยะกับโฮโนกะพลันวิ่งตามไปด้วย

หลังจากโทรศัพท์แจ้งเหตุ โนบุดากะลงจากรถเข้าไปใกล้ผู้หญิงที่นอนอยู่ เธอเป็นหญิงสาววัยรุ่น ถึงจะหมดสติแต่ยังมีลมหายใจ ทุกคนรอรถพยาบาลด้วยใจท้อแท้ และในที่สุดเธอก็ถูกนำตัวส่งโรงพยาบาล

ครั้นตำรวจมาถึง พวกเขา ก็อธิบายเหตุการณ์ให้ตำรวจฟัง ก่อนจะโดนซักถามเกี่ยวกับชายที่หนีไปและรถยนต์ แต่รถของคนร้ายชนแล้วหนีอยู่ห่างออกไปพอสมควร อีกทั้งจุดเกิดเหตุก็เริ่มมืดแล้ว โนบุดากะจึงบอกอะไรไม่ได้นอกจากเป็นรถตู้สีดำ และชายคนนั้นสูงประมาณหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร

“ไม่เห็นทะเบียนรถเลยหรอครับ พอจำได้บ้างไหม”

พอโดนถามอย่างนั้น โนบุทาเกกับอีกสองคนได้แต่
ส่ายหน้าด้วยความอึดอัดใจและรู้สึกผิด ทว่าไฮโนกะกลับเอ่ยว่า
“เอ่อ...” พยายามมือข้างหนึ่งอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ

“เอ๊ะ ไฮโนกะเห็นหรอ”

โนบุทาเกถามอย่างประหลาดใจ เพราะไฮโนกะสายตา
แยกว่าเขาเสียอีก

“เปล่าค่ะ ไม่เห็นหรอก แต่บางที ในนี้อาจจะ...”

ว่าแล้วไฮโนกะก็ยื่นสมาร์ตโฟนออกมา

“ก่อนเกิดเหตุฉันถ่ายคลิปอยู่ รถของคนร้ายอาจติดมา
ในคลิปก็ได้”

ตำรวจขออนุญาตเธอแล้วจึงลงมือตรวจสอบ ในนั้น
บันทึกภาพของคนร้ายและรถของเขาเอาไว้ได้จริง ๆ เมื่อ
ขยายภาพก็อ่านเลขทะเบียนได้ชัดเจน

“ยอดไปเลย ไฮโนกะ ทำได้ดีมาก”

พวกโนบุทาเกชมเปาะ ไฮโนกะก้มหน้าด้วยความเขิน
แต่ก็ดูท่าทางปลื้มใจ

โนบุทาเกคิดว่าคลิปที่ไฮโนกะถ่ายไว้น่าจะช่วยให้จับ
คนร้ายได้ในไม่ช้า แต่ดูเหมือนรถคันนั้นจะถูกขโมยมาอีกที
แถมคนร้ายยังสละรถกลางทางอีกต่างหาก

วันต่อมา พวกเขาได้รับแจ้งข่าวน่าสลดใจว่าไฮชิโนะ ยูเมะ

ผู้หญิงที่โดนรถชนแล้วหนีเสียชีวิตแล้ว เธอเพิ่งอายุสิบเจ็ดปี
เป็นแค่เด็กมัธยมปลายเท่านั้น

2

ความตกใจจากเหตุการณ์นั้นยังไม่ทันจางหาย ย่าของโนบุทากะ
ก็มาเสียชีวิตอีกคน

โฮโนกะยังทำใจกับความตายของเด็กสาวที่ถูกชนแล้ว
หนีไม่ได้ โนบุทากะจึงบอกว่าไม่ต้องฝืนใจไปร่วมงานศพก็ได้
แต่ในวันหยุดสุดสัปดาห์ เธอตัดสินใจเดินทางไปที่บ้านลุง
พร้อมกับเขาและร่วมภวานาให้ย่าไปสู่สุคติ

นอกจากเข้าร่วมพิธีศพแล้ว โฮโนกะยังช่วยทำอาหาร
เลี้ยงแขกที่มาร่วมไว้อาลัยคุณย่าอีกด้วย ขนาดญาติๆ จอมขี้บ่น
ยังมองเธอด้วยความเอ็นดู พวกเขาสันนิษฐานว่าแกได้เมียดีอย่างนี้
ย่าคงจะดีใจอยู่บนสวรรค์ ทำให้โนบุทากะภูมิใจภูมิใจมาก

เพราะเหตุนั้น ตอนที่ลุงโทรศัพท์มาในหลายวันต่อมา
โนบุทากะจึงรับโทรศัพท์ด้วยความยินดีปรีดาเพราะมันใจว่าต้อง
ได้ฟังคำชมโฮโนกะอีกแน่ๆ ทว่าเสียงของลุงที่ทักว่า “เฮ้ย
โนบุทากะ” กลับสั่นไปด้วยความโกรธชอกกล

“นี่แก...สั่งสอนเมียยังงៃของแกหา!”

น้ำเสียงนั้นอัดแน่นด้วยความเดือดดาลที่ไม่อาจจะจับ

โนบุทาเกตกใจจนทำอะไรไม่ถูก

“เอ๊ะ พุดเรื่องอะไรครับ วันก่อนยังชมโฮโนกะว่าเป็นเมียที่ดีอยู่เลย...”

เรื่องที่ลุงเล่าให้ฟังต่อจากนั้นยากจะทำใจเชื่อได้ในทันที
ไม่จริง ไม่มีทางเป็นอย่างนั้นได้หรอก ต้องมีอะไร
ผิดพลาดแน่ๆ โนบุทาเกคิดขณะเข้าไปเช็กโซเชียลมีเดียของ
โฮโนกะ แล้วเขาก็ต้องตกตะลึงเมื่อเห็นรูปถ่ายที่เธอโพสต์

นั่นคือรูปถ่ายร่างของผู้เป็นย่าในโรงศพ รายล้อมด้วย
ดอกไม้สีขาว

ทันทีที่กลับถึงบ้าน โนบุทาเกรีเข้าไปหาโฮโนกะที่กำลัง
เตรียมอาหารอยู่แล้วคาดคิดว่าทำไมถึงทำเรื่องแบบนี้ลงไป แต่
เธอกลับตอบโดยไม่สะทกสะท้านเลยสักนิดว่า

ก็มันสวยดีนี่คะ—

“ทุกคนก็พูดนี้ค่ะว่าใบหน้าของคุณย่าดูสงบและสวยงาม”

“ถึงอย่างนั้นก็ไม่ควรลงรูปคนตายในโซเชียลไม่ใช่เหรอ”

“เอ๊ะ แต่นั่นรูปในวาระสุดท้ายที่มีคนแต่งหน้าสวยๆ ให้
เชียวนะ”

“ก็จริงอยู่ แต่นั่นมันคนตาย ฉันไม่เล่นโซเชียลเลย
ไม่ค่อยรู้เรื่องรู้ราว แต่เอารูปศพไปลงมันน่าจะมีปัญหาใหม่
ที่สำคัญกว่านั้น ต้องมีหลายคนที่เห็นรูปนี้แล้วรู้สึกแหย่หรือ
เสียใจแน่ๆ”

ห้าเรื่องราวของแกะดำที่เกิดขึ้นในเมืองฮิดส์อิงโอะกะ

แกะลูกเป็นไฟ หญิงสาวที่บังเอิญถ่ายคลิปปุ๊ตติเหตุรถชนแล้วหนี ซึ่งทำให้มีผู้เสียชีวิต จากนั้นอัปโหลตวิดีโอ รวมถึงภาพศพของผู้เสียชีวิตลงในโซเชี่ยลมีเดีย จนได้รับการขนานนามว่า “เทพีแห่งความตาย”

แกะอนธการ เด็กนักเรียนหญิงมัธยมปลายที่เข้าไปยังห้องหกเหลี่ยมในคฤหาสน์ร้างเพื่ออ้อนวอนขอความตายของใครบางคน

แกะป่วยหรือแกะเจ้าเล่ห์ หญิงสาวที่หมกมุ่นอยู่กับเพื่อนบ้านกับข้อสงสัยของเธอเมื่อได้ยินว่า “ผู้ชายคนนี้ไม่ใช่สามีของฉัน”

แกะใจแคบ กลุ่มผู้หญิงที่อาศัยอยู่ด้วยกันอย่างลึกลับในพื้นที่ห่างไกล พร้อมผู้ชายที่ลักพาตัวเด็กสาววัยมัธยม

แกะเวอร์กรรม ผู้หญิงที่ถูกกรรมเมื่อสิบเจ็ดปีก่อนตามหลอกหลอน ที่ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเชื่อมโยงกันด้วยกฎแห่งกรรม

นวนิยายระทึกขวัญที่ทุกเรื่องราวล้วนมีจุดเชื่อมโยงไปสู่ปริศนาตำนานของ “หญิงตาแกะ” เรื่องเล่าในอดีตที่แพร่หลายถึงวิธีการสังเวยชีวิตคนที่เราอยากให้ตาย ผลงานชิ้นเอกจากการเขียนที่ยอดเยี่ยม และการเล่าเรื่องที่ชาญฉลาด ล่อลวงผู้อ่านให้ตกอยู่ในความหวาดกลัวได้ตลอด

ผลงานจากนักเขียนบทละครญี่ปุ่นชื่อดังที่ได้รับรางวัลนักเขียนหน้าใหม่จากงานประกวดรางวัล **Mysteries!** ครั้งที่ 7

หมวดวรรณกรรมแปลร่วมสมัย

375 บาท

Illustrations copyright
© 2020 Chiaki Karamomo

Biblio

Cover Design:
Surat orBank